

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบเชาวน์ปัญญาและภูมิหลังระหว่างเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาและเปรียบเทียบเชาวน์ปัญญา และลักษณะตัวแปรภูมิหลังที่สามารถแยกเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษออกจากกัน และศึกษาสาเหตุของการติดยาเสพติดของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ โดยภูมิหลังของเยาวชน หมายถึง จำนวนพี่น้องในครอบครัว ลำดับที่ของการเป็นบุตร จำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษาของเยาวชน รายได้ของเยาวชน ค่าใช้จ่ายต่อวัน ของเยาวชน ระดับการศึกษาของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สภาพการอาศัยอยู่ อาชีพของบิดามารดา เขตชุมชนที่อาศัยอยู่ สถานภาพของบิดามารดา บริเวณที่พักอาศัย และการใช้เวลาว่างของเยาวชน

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ อายุระหว่าง 13 ปี ถึง 18 ปี และมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ในระหว่างที่ทำกรวิจัย โดยได้จากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า และโรงพยาบาลชัชฎาภิรักษ์ รวมทั้งหมด จำนวน 147 คน
2. กลุ่มเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 โรงเรียนสหศึกษา ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 212 คน จาก 10 โรงเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ใช้แบบวัดเชาวน์ปัญญา ชื่อแมทริซีสถก้าวน้ำมาตรฐาน (Standard Progressive Matrices) ของ เจ. ซี ราเวน (J.C. Raven) และแบบสัมภาษณ์ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปของ SPSS (Statistical Package

For the Social Science) การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แยกออกเป็น 3 ตอน คือ

1. เซวานันัญญาและลักษณะตัวแปรภูมิหลังที่ศึกษาเป็นตัวแปรเชิงปริมาณ และต่อเนื่อง ได้แก่ จำนวนที่นั่งในครอบครัว ลำดับที่ของการเป็นบุตร จำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษาของเยาวชน รายได้ของเยาวชน ค่าใช้จ่ายต่อวันของเยาวชน ระดับการศึกษาของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว นำมาวิเคราะห์แบบจำแนกประเภท (Discriminant Analysis)

2. ตัวแปรภูมิหลังที่ศึกษาเป็นตัวแปรเชิงคุณภาพ ได้แก่ สภาพการอาศัยอยู่ของเยาวชน เขตชุมชนที่เยาวชนอาศัยอยู่ บริเวณที่เยาวชนพักอาศัย การใช้เวลาว่างของเยาวชน สถานภาพของบิดามารดา และอาชีพของบิดามารดาของเยาวชน นำมาวิเคราะห์โดยใช้ไคสแควร์ (Chi-Square)

3. ข้อมูลที่ได้จากเยาวชนที่ศึกษาเสพติดให้โทษ เกี่ยวกับสาเหตุของการติดยาเสพติด ลักษณะการใช้ และชนิดของยาเสพติดที่ใช้เสพ คิดเป็นร้อยละ

ข้อค้นพบ

ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. เซวานันัญญาและตัวแปรภูมิหลังในค่านจำนวนที่นั่งในครอบครัว ลำดับที่ของการเป็นบุตร จำนวนสมาชิกในครอบครัว รายได้ของเยาวชน ระดับการศึกษาของบิดามารดา และรายได้ของบิดามารดา ไม่สามารถจำแนกประเภทระหว่างเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษออกจากกันได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ตัวแปรที่สามารถนำมาจำแนกกลุ่มของเยาวชนที่ติด และเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ออกจากกันได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ค่าใช้จ่ายต่อวันของเยาวชน มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ และระดับการศึกษาของเยาวชน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ

3. สภาพการอาศัยอยู่ระหว่างเยาวชนที่ติดและเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาจากข้อมูลพบว่า กลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษจะมีสภาพการอาศัยอยู่กับบิดามารดา และอยู่บ้านญาติพี่น้องน้อยกว่าเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า กลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ จะอาศัยอยู่บ้านเช่าตามลำพัง หอพักเอกชนและบ้านเพื่อน มากกว่าเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ

4. เขตชุมชนที่บ้านหรือที่พักที่เยาวชนอาศัยอยู่ ระหว่างเยาวชนที่ติดและเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาจากข้อมูล พบว่า บ้านหรือที่พักอาศัยของเยาวชนที่อยู่ในเขตชุมชนหนาแน่นสูง หนาแน่นปานกลาง และหนาแน่นต่ำ ระหว่างเยาวชนที่ติดและเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ไม่มีความแตกต่างกัน

5. บริเวณที่พักอาศัยหรือบ้าน ระหว่างเยาวชนที่ติด และเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากข้อมูล พบว่า กลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษจะมีที่พักอาศัยหรือบ้านอยู่ในบริเวณแหล่งสลัม และใกล้แหล่งสลัมมากกว่าเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ

6. การใช้เวลาว่างระหว่างเยาวชนที่ติด และเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาจากข้อมูล พบว่า กลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เมื่อมีเวลาว่างจะใช้เวลาว่างไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ และใช้เวลาดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ ร้อยละ 49.66 และร้อยละ 28.57 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันในกลุ่มเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ และดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ ร้อยละ 35.85 และร้อยละ 36.32 ตามลำดับ

7. สถานภาพของบิดามารดา ระหว่างเยาวชนที่ติด และเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากข้อมูล พบว่า สถานภาพของบิดามารดาของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ แต่งงานและอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 50.34 ส่วนหย่าร้างกับแยกกันอยู่ พบว่า มีร้อยละ 18.37 อย่างละเท่ากัน ในขณะที่เดียวกันในกลุ่มเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า

สถานภาพของบิดามารดา แต่งงานและอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 79.72 ส่วนหย่าร้าง และแยกกันอยู่ มีร้อยละ 3.30 และร้อยละ 7.55 ตามลำดับ

8. อาชีพของบิดาและมารดา ระหว่างเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาจากข้อมูล พบว่า อาชีพของบิดาของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีอาชีพเป็นลูกจ้างเอกชนและค้าขาย ร้อยละ 33.79 และร้อยละ 22.76 ตามลำดับ ส่วนอาชีพของบิดาของเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ มีอาชีพเป็นลูกจ้างเอกชนและค้าขาย ร้อยละ 27.27 และ 29.66 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาอาชีพของมารดาของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ มีอาชีพค้าขาย ไม่มีอาชีพหรืออยู่บ้านเฉย ๆ และเป็นลูกจ้างเอกชน ร้อยละ 45.58, 20.41 และร้อยละ 14.29 ตามลำดับ ส่วนอาชีพของมารดาของเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ มีอาชีพค้าขาย ไม่มีอาชีพหรืออยู่บ้านเฉย ๆ และเป็นลูกจ้างเอกชน ร้อยละ 39.62, 29.25 และร้อยละ 14.14 ตามลำดับ ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่าอาชีพของบิดาและมารดาของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขายและเป็นลูกจ้างเอกชน แต่ก็มีบางส่วนที่มารดาของเยาวชนทั้งสองกลุ่ม ไม่มีอาชีพหรืออยู่บ้านเฉย ๆ

9. เพศของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า เป็นเพศชาย ร้อยละ 91.84 เพศหญิง ร้อยละ 8.16

10. อายุของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า มีจำนวนสูงขึ้น เมื่อระดับอายุสูงขึ้น คือเมื่ออายุ 13 ปี แต่ไม่ถึง 14 ปี มีเพียงร้อยละ 1.36 อายุ 14 ปี แต่ไม่ถึง 15 ปี มีร้อยละ 4.76 ในขณะที่อายุ 18 ปี แต่ไม่ถึง 19 ปี มีถึงร้อยละ 42.86 ส่วนอายุของเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า อายุ 15 ปี แต่ไม่ถึง 16 ปี มีร้อยละ 23.58 อายุ 16 ปี แต่ไม่ถึง 17 ปี และอายุ 17 ปี แต่ไม่ถึง 18 ปี มีร้อยละ 25.00 และร้อยละ 21.70 ตามลำดับ

11. สาเหตุที่เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษครั้งแรก พบว่า มีสาเหตุมาจากคำแนะนำและชักชวนของเพื่อนฝูง ร้อยละ 36.06 และสาเหตุจากความอยากรทดลอง คว้าความอยากรู้อยากเห็น ร้อยละ 31.97 ส่วนสาเหตุสำคัญรองลงมา คือ มีปัญหา

ทางครอบครัวที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ และด้วยความสนุกสนานหรือความสบายใจ ร้อยละ 10.20 อย่างละเท่ากัน นอกจากนี้ก็มีสาเหตุจากผู้เสพยาเสพติดมาก โกลบ้าน ร้อยละ 6.81

12. ลักษณะการใช้ยาเสพติดให้โทษของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า เยาวชนใช้ยาเสพติดให้โทษชนิดเดียว ร้อยละ 82.99 และใช้ยาเสพติดพร้อมกันหรือรวมกัน ร้อยละ 15.65 ในขณะที่เดียวกันยาเสพติดที่เยาวชนใช้เสพติดประเภทชนิดเดียว พบว่า เป็นยาเสพติดชนิด เฮโรอีน ร้อยละ 75.41 จากจำนวน 122 คน ส่วนยาเสพติดที่เยาวชนใช้เสพติดพร้อมกันหรือรวมกัน เป็นชนิดกัญชา กับ เฮโรอีน เหล้าแห้งกับเฮโรอีน และยาม้ากับเฮโรอีน

13. การแสวงหาให้โคมาซึ่งยาเสพติดให้โทษ พบว่า เยาวชนที่ติดยาเสพติดโคมาเสพติดโดยวิธีการซื้อและส่วนใหญ่จะซื้อด้วยตนเอง

14. วิธีการเสพยาเสพติด พบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นเฮโรอีน ซึ่งมีการเสพอยู่หลายประการ เช่น การสูดดมไอระเหย โดยมีกรรมวิธีดังนี้ คือ วางเกล็ดเฮโรอีนไว้บนกระดาษตะกั่ว ซึ่งพับไว้มีลักษณะเป็นกะทะเล็ก ๆ แล้วใช้ไฟไปลงใต้ใต้กะทะตะกั่ว เกล็ดเฮโรอีนจะได้รับความร้อนและเกิดการเผาไหม้ กลายเป็นไอระเหย ซึ่งผู้เสพจะไข่หลอดกาแฟสูดดมเข้าสู่ร่างกาย อีกวิธีหนึ่งซึ่งบรรดานักสูบเฮโรอีนนิยมกันก็คือ บรรจุกะโถงเฮโรอีนไว้ในบุหรี่แล้วจุกสูบ ส่วนวิธีการกลืนซึ่งไม่เป็นที่นิยมกัน อาจจะเป็นเพราะผู้เสพไม่สามารถใคร่รสชาติก็เป็นได้ นอกจากนี้ก็มีวิธีการฉีดเข้าสู่ร่างกาย แต่วิธีนี้ก็ไม่ใช่ที่นิยมแพร่หลาย อาจจะเป็นเพราะผู้เสพกลัวอันตรายจากการฉีด หรืออาจจะก่อให้เกิดความยุ่งยากในการเตรียมเครื่องมือ ไม่สะดวกในการเสพ และอาจจะทำให้เกิดเป็นแผลตามร่างกายบริเวณที่ใช้ฉีด

15. จำนวนครั้งที่เสพต่อวัน เยาวชนที่ติดยาเสพติดชนิดเฮโรอีน ซึ่งในการพิจารณาจำนวนครั้งที่เสพต่อวันนั้นไม่สามารถที่จะแสดงให้เห็นถึงสภาพหรือภาวะการติดยาเสพติดได้อย่างแจ่มชัด ทั้งนี้เพราะในบางรายที่มีปริมาณการเสพมาก อาจเสพครั้งเดียวในวันหนึ่ง หรือในบางรายที่ติดขั้นรุนแรง จะเพิ่มปริมาณการเสพอยู่เรื่อย ๆ โดยมีได้เพิ่มจำนวนครั้งที่เสพแต่อย่างใด แต่ก็มีบางรายที่มักจะเสพวันละ 3 เวลา คือ เข้าก่อนปฏิบัติงาน ระหว่างเวลาพักกลางวัน และในตอนเย็นหรือค่ำ

อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งการเสพแต่ละครั้งนั้นฤทธิ์ของยาจะอยู่ได้ประมาณ 2-4 ชั่วโมง

16. สาเหตุของการเข้ารับการรักษา เพื่อที่จะหยุดเสพยาเสพติด เขาชวนให้เหตุผลว่า สุขภาพทรุดโทรม เกิดความเบื่อหน่ายต่อสภาพของตน ไม่มีเงินซื้อยาเสพติดให้โทษ กลัวถูกจับกุม และสุดท้ายที่พอจะสรุปได้ คือ บิดา มารดา ญาติ พี่น้องหรือผู้ใกล้ชิดขอให้เลิก ซึ่งในจำนวนนี้บางรายเป็นการหยุดเสพเพียงชั่วคราว แล้วในที่สุดก็หันเข้าหายาเสพติดอีก

อภิปรายผล

1. เมื่อพิจารณาจากน้ำหนัก (Weights) และค่าเฉลี่ยรวมของสมการ จำแนกประเภท (Centroid of the Discriminant Function) แล้ว พบว่า

ก. เขาวนปัญญาและตัวแปรภูมิหลังในค่าน จำนวนพี่น้องในครอบครัว ลำดับที่ของการเป็นบุตร จำนวนสมาชิกในครอบครัว รายได้ของเขาวน ระดับการศึกษาของบิดามารดา และรายได้ของบิดามารดา ไม่สามารถจำแนกประเภทระหว่าง เขาวนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ออกจากกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ เขาวนปัญญาและลักษณะตัวแปรภูมิหลังเหล่านี้ ไม่สามารถที่จะแยกกลุ่ม (Differentiate) ได้อย่างชัดเจน แต่ถ้าหากนำมาทดสอบและพิจารณาความแตกต่างของตัวแปรแต่ละตัว ระหว่างสองกลุ่มนี้ พบว่า บางตัวแปรจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เช่น ตัวแปรเขาวนปัญญา ถ้านำมาทดสอบค่าที (t-test) ระหว่างกลุ่มเขาวนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 * ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าการทดสอบตัวแปรทีละตัว ไม่ได้คำนึงถึงความสัมพันธ์ในระหว่างตัวแปรเหล่านั้น (ทวิวัตน์ บิตยานนท์ : ไม่ปรากฏเลขหน้า) หรืออาจจะกล่าวได้ว่า เขาวนปัญญาและลักษณะตัวแปรภูมิหลังเหล่านั้น มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวของกัน

ข. ค่าใช้จ่ายต่อวันของเขาวน ระดับการศึกษาของเขาวน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ระหว่างเขาวนที่ติดยาเสพติดให้โทษ กับเขาวน

* ดูการคำนวณและเปรียบเทียบในภาคผนวก ง หน้า 82.

ที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ สามารถแยกกลุ่มเยาวชนทั้งสองออกจากกันได้โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยเมื่อพิจารณาจากน้ำหนัก (Weight) และค่าเฉลี่ยรวมของสมการจำแนกประเภท (Centroid of the Discriminant Function) กล่าวคือ ค่าใช้จ่ายต่อวันของเยาวชน เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มเยาวชนที่ศึกษาเสพติคให้โทษ และระดับการศึกษาของเยาวชน กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของกลุ่มเยาวชนที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ โดยจะกล่าวรายละเอียด ดังนี้คือ

1) ค่าใช้จ่ายต่อวันของเยาวชนเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นของกลุ่มเยาวชนที่ศึกษาเสพติคให้โทษ คือ เยาวชนที่ศึกษาเสพติคให้โทษ จะใช้จ่ายต่อวัน ประมาณ 61-80 บาท ส่วนเยาวชนที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ จะใช้จ่ายต่อวัน ประมาณ 21-40 บาท จะเห็นได้ว่า เยาวชนที่ศึกษาเสพติคให้โทษ ใช้จ่ายเงินเพื่อไปชื้อยาเสพติคให้โทษ เป็นจำนวนมากกว่ารายได้ของเยาวชนที่ประกอบอาชีพได้ (รายได้เฉลี่ยประมาณวันละ 40-6 บาท) เมื่อเยาวชนไม่มีเงินเพื่อมาชื้อยาเสพติคให้โทษ คังนั้นจำเป็นจะต้องหารายได้พิเศษจากแหล่งอื่น ๆ อีก และเยาวชนบางคนยังเป็น ผู้ที่ท้องซึ่งผู้นออยู่ ย่อมเป็นภาระทางเศรษฐกิจที่หนักต่อผู้ให้อาศัยหรือบิดามารดา

2) ระดับการศึกษาของเยาวชนเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นของกลุ่มเยาวชนที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ คือเยาวชนที่ศึกษาเสพติคโดยเฉลี่ยจะมีระดับการศึกษาสูงสุด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หรือมัธยมปีที่ 2 ส่วนเยาวชนที่ไม่ศึกษาเสพติคมีระดับการศึกษาสูงสุด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือมัธยมปีที่ 4 จะเห็นว่า เยาวชนที่ไม่ศึกษาเสพติค มีระดับการศึกษาสูงกว่าเยาวชนที่ศึกษาเสพติค ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่าเยาวชนที่ไม่ศึกษาเสพติค ได้มีความรู้ ความเข้าใจถึงอันตรายและโทษของยาเสพติค แต่ก็มีใคหมายความว่า ผู้มีการศึกษาสูงไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ และ อาจจะเป็นเพราะการวางแผนการวิจัยของผู้วิจัยไม่รัดกุม จึงทำให้การวิจัยได้ผล คังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างเยาวชนที่ไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ เป็นนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ 1 ถึง มัธยมปีที่ 6 เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ เพราะผู้วิจัยไม่สามารถหาและทราบอย่างแน่ชัดว่าเยาวชน ทั่ว ๆ ไป ศึกษาเสพติคให้โทษ หรือไม่ศึกษาเสพติคให้โทษ

3) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มที่จะเป็นลักษณะของเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ กล่าวคือ เยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดจะมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกันมาก ส่วนเยาวชนที่ติดยาเสพติดจะมีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวค่อนข้างมาก ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซาร์โก (Zarco and Associates 1971 : 88) ที่ว่าผู้ไม่ได้ใช้ยาเสพติดให้โทษมักจะมาจากครอบครัวที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความรักใคร่กลมเกลียวกัน และมาจากครอบครัวที่มีความสุข และมีความพอใจในครอบครัวของตน และ อรุณ เชาวนาศัย (1971 : 15) ที่พบว่า ร้อยละ 90 ของกลุ่มที่ติดยาเสพติดให้โทษ มาจากบ้านที่มีความแตกแยก หรือมาจากครอบครัวที่ขาดความรักและขาดความเข้าใจ ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะสนับสนุน หรือชักชวนความประพฤติที่คั่งงามของเยาวชน เพราะถ้าชีวิตในครอบครัวราบรื่นไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน มีความเข้าใจกัน รู้จักให้อภัยและร่วมมือกันในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เป็นอย่างดีแล้ว ย่อมจะทำให้เยาวชนเกิดความมั่นใจและเชื่อมั่นในการกระทำของตน เพราะมีแบบอย่างที่ดีงามจากบิดามารดา

2. สภาพการอาศัยอยู่ของเยาวชน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษจะอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 69.39 อยู่กับญาติพี่น้อง ร้อยละ 12.23 และอยู่บ้านเช่า หรืออยู่หอพักเอกชน หรืออยู่บ้านเพื่อน ร้อยละ 18.38 ส่วนเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษจะอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 75.94 อยู่กับญาติพี่น้อง ร้อยละ 20.28 และอยู่บ้านเช่าหรืออยู่หอพักเอกชนหรืออยู่บ้านเพื่อน ร้อยละ 3.78 ก็แสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษจะอาศัยอยู่กับบิดามารดา และอยู่กับญาติพี่น้องน้อยกว่า เยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ หรืออาจจะกล่าวว่า เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษจะอาศัยอยู่ตามบ้านเช่า หอพักเอกชน หรือบ้านเพื่อนมากกว่า ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซาร์โก (Zarco and Associates 1971 : 88) ที่พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จะมีปัญหาการใช้ยาเสพติดน้อยกว่านักศึกษาที่อาศัยอยู่ตามหอพักหรืออยู่ตามบ้านเช่า หรือพักอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่ใช่บิดามารดา จะเห็นได้ว่าถ้าตามหอพักหรือบ้านเช่าหรือบ้านเพื่อนมีผู้ติดยาเสพติดรวมอยู่ด้วย ผู้ที่อยู่ใกล้ซึก

ก็อาจถูกชักชวนด้วยเหตุผลต่าง ๆ ให้ลองเสพหรืออาจจะเสพด้วยความสมัครใจหรือเกรงใจ ซึ่งการอาศัยอยู่ของเยาวชนดังกล่าว เป็นการอยู่ที่มีอิสระ ไม่มีใครคอยดูแล ถ้าไม่รู้จักควบคุมตนเองแล้ว อาจเกิดปัญหาขึ้นจากการถูกโน้มน้าวชักจูงไปในทางเลื่อมถ้าคบเพื่อนที่ไม่ดี ซึ่งผลที่สุดก็ทำให้ติดยาเสพติดได้

3. เขตชุมชนที่บ้านหรือที่พัก ที่เยาวชนทั้งสองกลุ่มอาศัยอยู่ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ บ้านหรือที่พักของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษอยู่ในเขตความหนาแน่นสูง ร้อยละ 37.41 อยู่ในเขตความหนาแน่นปานกลาง ร้อยละ 34.01 และเขตความหนาแน่นต่ำ ร้อยละ 28.58 ส่วนเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ บ้านหรือที่พักอยู่ในเขตความหนาแน่นสูง ปานกลาง และต่ำ ร้อยละ 35.85, 34.43 และร้อยละ 29.72 ตามลำดับ

4. บริเวณที่พักอาศัยหรือบ้านของเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ จะมีที่พักอาศัยหรือบ้านอยู่ในแหล่งสลัม ใกล้กับแหล่งสลัม ร้อยละ 23.81 อย่างละเอียดกัน และไม่มีแหล่งสลัม ร้อยละ 52.38 ส่วนเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษมีที่พักอาศัยหรือบ้านอยู่ในแหล่งสลัม ใกล้แหล่งสลัมและไม่มีแหล่งสลัม ร้อยละ 3.30 8.49 และร้อยละ 88.21 ก็แสดงให้เห็นว่าเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ จะมีที่พักอาศัยหรือบ้านอยู่ในแหล่งสลัมและใกล้แหล่งสลัม มากกว่าเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าบริเวณแหล่งสลัมหรือใกล้แหล่งสลัม เป็นแหล่งที่เอื้ออำนวยต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติดทั้งค่านการค้าและการเสพ เป็นที่มีวุ่นวายของแหล่งอบายมุข ผู้ว่างงานและผู้มีปัญหาในการครองชีพอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้การติดยาเสพติดให้โทษ มักแพร่กระจายในแหล่งสลัมได้รวดเร็ว (มาลีนี้ศิริวงศ์ไพรัช 2522 : 42) ดังนั้นจึงพบเยาวชนติดยาเสพติดอาศัยอยู่ในแหล่งสลัมหรือใกล้แหล่งสลัมจำนวนมาก

5. การใช้เวลาว่างของเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ เมื่อมีเวลาว่างมักจะใช้เวลาว่างไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าเยาวชนที่ติดยาเสพติดมีปัญหาทางครอบครัว ขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา

จึงไม่อยากจะอยู่ที่บ้านเพื่อพบสภาพการทะเลาะวิวาทของบิดามารดา จึงหาทางออกไปนอนบ้าน ไปคบเพื่อน ไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ และถ้าเพื่อนเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าบ้านของเพื่อนอาจจะเอื้ออำนวยต่อการใช้ยาเสพติดให้โทษ และถูกเพื่อนชักจูงแนะนำจึงทำให้กลายเป็นผู้ติดยาเสพติดได้ ในขณะที่เยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ และดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างของเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ เป็นนักเรียนซึ่งเป็น ช่วงที่ต้อศึกษาเล่าเรียน ชยันหมั่นเพียรเพื่อความก้าวหน้าทางการเรียน ดังนั้น เยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดจึงใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ เป็น ส่วนใหญ่

6. สถานภาพการสมรสของบิดามารดาของเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า แต่งงานและอยู่ด้วยกันร้อยละ 50.34 หย่าร้างกับแยกกันอยู่ ร้อยละ 18.37 อย่างละเท่ากัน ในขณะที่บิดามารดาของเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติดให้โทษ แต่งงานและอยู่ด้วยกันร้อยละ 79.72 หย่าร้างและแยกกันอยู่ ร้อยละ 3.30 และ 7.55 ตามลำดับ จากตัวเลขเหล่านี้อาจเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า การหย่าร้างกันโดยบิดาหรือมารดาต่างมีภรรยาหรือสามีใหม่ ผู้ที่รับขบปคือเยาวชน ผู้ซึ่งไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับบิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยงได้ หรือบิดามารดาแยกกันอยู่ เพราะเหตุผล ทางหน้าที่การงาน การประกอบอาชีพ หรือบิดามารดาแต่งงานและอยู่ด้วยกัน แต่ไม่มี เวลาพอสำหรับเยาวชน เพราะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ไม่สามารถแนะแนวทาง ที่ถูกต้องเมื่อเยาวชนมีปัญหา ทำให้เยาวชนขาดความสนิทสนม เยาวชนจึงไปหาที่พึ่ง ทางใจจากผู้อื่น โดยเฉพาะเพื่อนฝูง ซึ่งอาจจะถูกชักจูงและตกเป็นเหยื่อของยาเสพติด ในที่สุด

7. อาชีพของบิดามารดาของเยาวชนที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่า บิดามารดาของเยาวชนทั้งสอง กลุ่มมีการประกอบอาชีพในลักษณะคล้าย ๆ กัน คือส่วนใหญ่จะมีอาชีพค้าขายและเป็น ลูกจ้างเอกชน ในอาชีพอื่น ๆ ก็อยู่ในสัดส่วนที่เท่า ๆ กัน

8. สาเหตุที่เยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษครั้งแรก พบว่า มีสาเหตุมาจาก

ก. คำแนะนำและชักชวนของเพื่อนฝูง ร้อยละ 36.06 ซึ่งอาจจะ

เกิดจากเขวachsenมีเพื่อนฝูงที่ติดยาเสพติดให้โทษ และอาจจะเป็นการกระทำในสิ่งที่เป็นความต้องการและยอมรับของกลุ่ม โดยเฉพาะเขวachsenเป็นวัยที่อยู่ในวัยรุ่น เพราะฉะนั้นหลังกลุ่มเป็นพลังที่สำคัญในอันที่จะดึงสมาชิกในกลุ่มให้เอนเอียงได้

ข. ความอยากทดลองด้วยความต้องการอยากเห็น ร้อยละ 31.97 โดยอาจจะได้เห็นตัวอย่าง หรือได้ยินได้ฟังมา และอยู่ใกล้ชิดกับบุคคลหรือแหล่งที่สามารถจะหายาเสพติดได้ง่าย เป็นต้นว่า บริเวณที่อาศัยอยู่มีแต่การค้ายาเสพติด มีเพื่อนฝูงหรือญาติพี่น้องที่ติดยาเสพติดให้โทษ เขวachsenก็จะมี ความสงสัยอยากรู้ว่าทำไมจึงเสพติด มันมีความสุขจริงดังที่ว่าหรือเปล่า จึงเกิดการทดลองเสพ จนกลายเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปในที่สุด

ค. มีปัญหาทางครอบครัวที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ร้อยละ 10.20 ซึ่งอาจจะเกิดจากความแตกร้างไม่เป็นปกติสุขในครอบครัว หรือบิดามารดาไม่เอาใจใส่ดูแลหรือไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน หรือเท่าที่เคยได้รับในสมัยก่อน ๆ เพราะต้องทำงานหนัก หรือออกไปทำงานนอกบ้าน

กล่าวโดยสรุปก็คือ ถ้าชีวิตของเขวachsenส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนรากฐานของความรักความเข้าใจและการให้อภัย การพยายามหาทางที่จะแก้ไขช่วยเหลือจากบิดามารดา และคนในครอบครัวแล้ว ก็เชื่อมั่นได้ว่า "พลังของความรัก" เหล่านี้จะ เป็นแรงผลักดันให้เขวachsenที่หลงผิดกลับตนเป็นคนดีเป็นที่พึงปรารถนาของครอบครัว และสังคมได้

9. จากข้อค้นพบที่ว่า เขวachsenติดยาเสพติดให้โทษ ชนิดเฮโรอีน เป็นส่วนใหญ่อาจจะ เป็นเพราะว่า หลังจากที่รัฐบาลได้ออกกฎหมายเลิกการเสพยา จึงก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของเฮโรอีนเพื่อเป็นสิ่งทดแทน และผู้เสพยาอมรับว่าหาซื้อเฮโรอีนได้ง่ายกว่ายาเสพติดให้โทษชนิดอื่น ยกเว้นประเภทกัญชา แต่เหตุที่พบผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ประเภทกัญชา เข้ารับการบำบัดรักษาน้อยกว่า คงจะเป็นเพราะว่า ผู้เสพยาส่วนใหญ่คิดว่า กัญชาเป็นสิ่งเสพติดที่ไม่ร้ายแรงและไม่มีผลต่อสุขภาพร่างกายเท่าเฮโรอีน แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เสพยาชนิดเฮโรอีน ส่วนมากมักจะเสพยาชนิดกัญชามาก่อน ซึ่งมีบางรายที่ต้องอาศัยสิ่งเสพติดรวม เช่น บุหรี่ กัญชา เหล้าแห่งหรือยาม้า ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะเพื่อผ่อนคลายภาวะความตึงเครียดทางอารมณ์และ

จิตใจ อันเนื่องมาจากฤทธิ์ของยาเสพติดให้โทษชนิดนั้น และการหลบหนีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรืออาจจะเป็นเงื่อนไขใหม่ก็ได้ว่า ผู้ติดยาเสพติดให้โทษเฮโรอีน จะต้องอาศัยสิ่งเสพติกร่วมอยู่เสมอ (อรัญ สุวรรณบุบผา และคณะ 2516 : 49)

ข้อเสนอแนะ

1. บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรหมั่นแนะนำตักเตือนลูกในทางที่ดีอยู่เสมอ ให้ความสนใจในตัวลูก และเพื่อนของลูกทุก ๆ คน รวมทั้งใช้เวลาสำหรับครอบครัวให้มากที่สุด
2. หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาล เอกชน สมาคม และสถาบันการศึกษา ตลอดจนครอบครัวควรให้ความร่วมมือกัน และมีบทบาทในการวางนโยบายและวิธีการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดให้โทษอย่างจริงจังกว่าที่เป็นมาแล้ว ตลอดจนวางนโยบายที่แน่นอนให้สถาบันการศึกษาแต่ละแห่งมีความสนใจ และรับผิดชอบในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด พร้อมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการวิจัยหรือทดลองหาข้อมูลและแนวทางใหม่ ๆ ในการป้องกันแก้ไข
3. ควรจะได้มีการศึกษาเชาวน์ปัญญาและภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างอื่น เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ เช่น กลุ่มเยาวชนทั่ว ๆ ไป ที่ไม่ได้ศึกษาอยู่ในสถาบันศึกษา และใช้ขนาดข้อมูลให้มากกว่าเดิม
4. ควรจะได้มีการศึกษาและเปรียบเทียบเชาวน์ปัญญาและภูมิหลังระหว่างเยาวชน หรือประชาชนทั่ว ๆ ไป ที่ติดและไม่ติดยาเสพติดให้โทษ โดยใช้ระดับอายุหรือระดับการศึกษา ในระดับเดียวกัน
5. ควรจะได้มีการศึกษาเฉพาะกรณี (Case studies) ของกลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้โทษ